

8. téma: S vierou

Mladí ľudia už zväčša zanechali detskú vieru a začínajú sami hľadať Boha. Sú veľmi vnímaví na rovesníkov a potrebujú zapadnúť, zároveň však overujú autentickosť životov ľudí, ktorí ich obklopujú. Sú slobodnejší ako generácie pred nimi, majú množstvo možností; zároveň na nich niekedy dolieha „bremeno“ slobody. Mladí sú ochotní viac bojovať za to, v čo veria. V starších potrebujú vzory a inšpiráciu.

Lea Šomšáková pochádza z Hôrky. Je druháčkou na Gymnáziu Dominika Tatarku v Poprade. Hrá na gitare v orchestri ZUŠ a vo farskom zbore. Má rada matematiku, fyziku, chémiu, hokej a pečenie. Chce sa stať lekárkou. Má sedemnásť rokov.

Čo pre Teba ako mladého človeka znamená prežívať vieru?

Prežívať vieru znamená pre mňa v ťažkých situáciách spoliehať sa na Boha. Odovzdať mu svoje problémy, pomodliť sa a poprosiť ho o dobré rozhodnutie. Často verím, že to dobre dopadne, a poviem si, že nie som v tom sama. Jednej chorej, ktorej ani lekári nevedia pomôcť, som sa opýtala, či je veriaca. Ona povedala, že nič iné jej neostáva, iba veriť. To jediné jej pomáha.

Ide viera a moderný životný štýl dokopy?

Moderný život a viera sa dajú zosúladiť, ale veľakrát to je ťažké. Dnešná mladá generácia poriadne nevie, čo je to viera. Robia si z toho srandu a zdá sa im to trápne a nepotrebné.

Je viera mladých iná ako viera staršej generácie?

Ja si myslím, že staršia generácia inak prežíva svoju vieru. Mladí sú pohodlnejší, zľahčujú si veľa vecí. Stará babka sa premodlí niekoľko ružencov za deň a aj v týždni ide do kostola. Nepoznám žiadneho mladého človeka, ktorý by toto dokázal. Viera každého človeka je iná. Niektorí veria viac, niektorí menej, niektorí iba vtedy, keď je zle, niektorí celý život. Ale aj krátka úprimná modlitba zaneprázdneného človeka prednesená s veľkou vierou môže byť omnoho viac ako 5 premodlených ružencov z nudy alebo zo zvyku.

Aká by bola podľa Teba viera mladých bez celoslovenských podujatí (stretnutia mládeže, festivaly), bez spoločenstiev a stretiek?

Na jednotlivých kresťanských podujatiach mladí ľudia zisťujú, že nie sú sami. Je okolo nich veľa ľudí s rovnakými alebo podobnými hodnotami. Podľa mňa im to pomáha vytrvať v tom, čo veria, a mnohým, ktorí sú na pochybách a rozhodujú sa, to možno pomôže utvrdiť sa v pocite, že je to správne.

Sociálne médiá mladých „naučili“, že ak dnes mladý človek nechce riskovať popularitu medzi rovesníkmi, musí si starostlivo voľiť slová (a témy). Ako je to v Tvojom prípade?

Ja sa nechválím všade, kde prídem, že som veriaci, a ani to neuvieľam na sociálnych sieťach. Vždy sú u mňa predsudky, čo na to povedia druhí, čo keď ma vysmejú... Na druhej strane to netajím. Poteší ma, keď stretnem nejakú spolužiačku v kostole. Veľakrát ani netuším, koľko veriacich okolo seba mám, zistím to až na nejakých kresťanských akciách alebo keď sa stretneme na sv. omši.

Čo si myslíš, že je dôležité pre autentické žitie viery? Také, ktoré je dobrým svedectvom a ktoré je „nákazlivé“?

Poznám veriacich ľudí, „veľkých“ kresťanov, ale mrzutých a nepríjemných. Ide z nich nepokoj a nervozita. A zase sú ľudia, ktorí poriadne nevedia, kto je Boh, ale sú vždy ochotní pomôcť, na nič sa nehrajú a je radosť s nimi byť v spoločnosti. Autentické žitie viery je podľa mňa robiť všetko s mierou. Netlačiť do úzkych a prehnane, premotivovane nemyslieť iba na to, že som veriaci, často sa modlím, postím sa, som dobrý kresťan, no svet okolo seba nevnímam. Každý deň chodím do kostola, čítam Sv. písmo, no nevidím, že sused potrebuje pomôcť, lebo má vážne problémy. Nebyť zaslepeným kresťanom. Na druhej strane je dobré, keď si človek stojí za tým, v čo verí.

Mal by každý človek mať (nejakú) vieru alebo sa dá žiť aj bez viery?

Žiť bez viery si neviem predstaviť. Každý verí aspoň v to, že sa na druhý deň ráno zobudí.